

Pri nabiranju narodnih pesmi l. 1853. se je Sušil prehladil, in od tiste dōbe je večkrat bolehal. L. 1868. je začel resnobno bolehati, tako da je po nasvetu zdravnikov odšel v kopel Bistrica pod Horstynom; ali zdravljenje mu ni več pomagalo. 31. majnika istega leta je izdihnil svojo plemenito dušo. Njegove telesne ostanke so pripeljali v Brno

in na hišo, kjer je umrl, so vzdali marmornato desko z napisom:

V domě tomto usnul v Pánu
31. května 1868.

František Sušil,
chlouba ¹⁾ Moravy — vzdooba ²⁾ cirkve.

¹⁾ ponos. — ²⁾ kras.

(KONEC.)

ZVONIMIR:

K DOMU.

Solnčne gorice tam v dalji
k domu me vabijo,
one, le one mladosti
moje ne zabijo.

K njim neutešno mi srce
v žalosti hrepeni,
daleč od krajev bolesti,
da osuše se oči.

Mačeha mi je tujina,
trda in brez srca, —
dajte, ah, zopet živeti
srečno mi s svojci doma!

ZVONIMIR:

MED ŠUMOM ŽIVLJENJA ...

Zvonite, zvonite, zvonovi, —
ah, meni je v srcu težkó,
brez nade potujem po svetu
in solza rosi mi okó.

Zagrebli so mlade mi dneve
in trnje trosili na pot,
brez srca pehnili od sebe
v vrtinec trpljenja in zmot.

In hodil sem trudnih korakov,
s solzami v brezdanjih očeh,
in zrl zadovoljnost sem v licih
in srečal veselje in smeh.

Med šumom življenja sem taval
brez nade, osamljen in tih,
v nemirnih se prsah rodil mi
za vzdihom obupen je vzdih.

Objela je trudnost mi dušo
in solze zalile okó, —
zvonite, zvonite, zvonovi,
ah, meni je v srcu težkó ...

